

De leraarskamer

Goesting

Het is 2 juli en ik sta in mijn klas. In short en op mijn 'sletsen'. Ik zucht. Heel diep. Terwijl onze twee dochters zichzelf zullen moeten weten te amuseren op de nu lege speelplaats, is het mijn taak om te beginnen aan de grote opruim.

Ik heb mezelf ooit eens de gekke regel opgelegd om elke zomer alles uit de kasten te halen. Ik stof alles af en voer daarna een grondige selectie door van wat er weer in mag. Ik heb absoluut geen zin, maar het moet gebeuren. De poetsdienst is al begonnen met 'de grote kuis', dus ik moet voortmaken. Gelukkig zit mijn klas op het einde van de gang.

Om mezelf wat moed in te praten, start ik met de kast vol schrijfgierief. Da's niet lastig en gaat snel voorbij. De knutselkast, da's een ander paar mouwen. Ik haal de grote draagbare radio uit de leraarskamer en zet mijn lievelingsliedjes 'kelegatsluid'. Het helpt, er komt vaart in mijn kuisgedrag. Ik vis de wiebeloogjes uit de bak met scharen, stop alle bolletjes touw weer in één doos en sorteer samen met mijn oudste dochter de penselen.

Terwijl ik opruim, merk ik dat ik best nog veel gips heb. Misschien wordt dat iets om te gebruiken voor een cadeautje voor Moederdag volgend schooljaar? En hé ... ik heb blijkbaar ooit een overdosis sleutelhangers gekocht. Dat kan wel van pas komen voor dat ene knutselprojectje dat ik onlangs zag passeren op Instagram. Ik ontdek ook nog leuke, rode zakjes. Ik heb ze ooit gekregen van een mama, maar nooit gebruikt omdat er

niet genoeg waren voor het aantal leerlingen. Maar volgend jaar heb ik een kleine klas van elf kinderen. Onthouden dus!

Algauw ligt er een kladpapier op mijn bureau en noteer ik zaken die ik vind of ideetjes die in mijn hoofd opborrelen. Ergens verstopt tussen papieren van een vergadering vind ik kaartjes met konijnen op. Juist! Die ene dramales rond Pasen moet ik zeker opnieuw inplannen, maar ik moet er deze keer wel twee lessen voor rekenen. En eventueel kan ik hier dan een observatie aan koppelen voor de evaluatie eind juni?

Een verdwaald blad trekt mijn aandacht. Het was het papier dat aankondigde dat we ons voor tekeningen lieten inspireren door de kunstenaar Miro. Verdorie, die les neem ik zeker ook mee naar volgend jaar. De leerlingen behaalden zulke mooie resultaten. Dan moet ik wel even puzzelen welke andere tekenles ik weglaat.

Terwijl een zakje opvalt door mijn typische lompigheid en er allemaal mozaïeksteentjes op de grond dwarrelen, zie ik plots weer kleur op deze saaie opruimdag. Ook al had ik géén zin om mijn klas op te ruimen, het gaf me wel opnieuw volop goesting om er volgend schooljaar in te vliegen!

TEKST
Juf Drieke

BEELD
Stacey Newman